

SPOTLIGHT

Het HAND IN HAND magazine 2023/24 · www.handinhandnederland.org · info@handinhandnederland.org

OP HET SPOOR VAN EEN GEHEIM

Balashram 20 jaar
PAGINA 8

VAN DAGKLINIEK TOT ZIEKENHUIS?

10 jaar Jagatpur HCHC
PAGINA 18

“Mensen denken dat werelds succes en materiële bezittingen hen vreugde en geluk kunnen brengen. We kunnen in de wereld zien dat materiële welvaart zijn nut heeft, maar werkelijk geluk en gelukzaligheid blijven verborgen. We moeten deze ervaringen ontdekken via een innerlijke reis van Zelf-ontplooiing.”

Paramahansa Prajnanananda *

Toen wij van HAND IN HAND op 17 februari 2023 voor het ontbijt in Balashram aankwamen, lag de prachtige school-campus stil en verlaten voor ons. Pas later hoorden we dat de eindexamens die ochtend hadden plaatsgevonden en dat er twee weken vakantie voor de deur stonden - de stilte voor de storm. Toen we in Balashram aankwamen, waren er dan ook slechts een paar nieuwsgierige baby aapjes en hun ietwat sceptische moeders die ons opmerkten en in onze richting tuurden. De ochtendzon baadde het schoolplein in helder licht en de lucht was nog steeds aangenaam fris. Een prachtige ochtend die de stilte nog stiller maakte.

“Krijgen hier op dit moment werkelijk ruim 550 kinderen les?” vroegen wij ons af, gezien deze verbazingwekkende stilte.

We liepen een beetje onzeker over de straat naar het gebouw van de kleuterschool, toen er plotseling een deur werd opgeduwd en een luidruchtige groep van veertig kleine meisjes en jongens zich een weg naar buiten baanden en uitbundig in de richting van de nabijgelegen speeltuin stormden. Als uit het niets maakte de ochtendstilte plaats voor zo'n levendige en vrolijke verwarring van geschreeuw, lachende en met elkaar racende kinderen, dat zelfs de speeltoestellen, waar nu groepjes vrolijke kinderen aan hingen, letterlijk opgewekt klonken. Het was zo ontroerend! Wat zich nu aan ons vertoonde, net zo verrassend als de stilte voorheen was geweest, waren gewoon gelukkige kinderen.

En kijkend naar de stralende gezichtjes, kwam de vraag bij ons op:

“Wat is het geheim van Balashram?”

*Paramahansa Prajnanananda (2022): Keep Smiling. The Art of Living and Giving Series. Book 8, Prajnana Publication, Wenen.

VOORWOORD

Beste vrienden van HAND IN HAND!

Bijna twintig jaar geleden, op 29 juli 2004, vierden we de opening van Balashram (p. 4). Sindsdien bezoek ik de kinderen elk jaar. In het eerste jaar waren er 40 en in het tweede jaar al 80 kleine kleuters die naar me glimlachten vanuit de klaslokalen; en in de zomer van 2006 was de school al begonnen voor nog eens 40 kinderen - en sindsdien gaat het zo door.

De kinderen groeiden op, en met hen werd Balashram groter en groter: Er werd een school toegevoegd aan de kleuterschool, en de school werd toen een campus. Tot uiteindelijk de kinderen uit het allereerste cohort vol vertrouwen de wereld in trokken, vastbesloten om hun dromen waar te maken. En op 25 juni 2023 was het zover: onze eerste alum nibijeenkomst met de afgestudeerden van de school vond plaats in Balashram (p. 14).

Wat een evenement! Geloof me: niemand bleef met droge ogen achter. Ik kijk uit naar de eerste bruiloften en naar de eerste kleinkinderen die ons komen bezoeken.... Balashram zal altijd het thuis zijn van deze kinderen. Tot nu toe hebben 922 kleine meisjes en jongens een nieuw thuis gevonden in Balashram - **en dat allemaal dankzij jullie donatie!**

Net als bij Balashram begon ons gezondheidscentrum in Jagatpur klein: met twee artsen die gratis medische behandelingen boden aan behoeftige mensen, in een garage. Vandaag staan we voor een indrukwekkende kliniek die dankzij jullie donaties op 15 februari 2014 haar deuren opende. In februari 2024 viert de kliniek haar tienjarig bestaan (p. 18).

De tijd vliegt en niets blijft hetzelfde. Net zoals Balashram samen met haar kinderen blijft evolueren, moet de kliniek ook blijven groeien samen met de behoeften van haar patiënten (p. 21). Twintig jaar na de oprichting van Balashram, en in de tien jaar sinds de opening van het Jagatpur HCHC blijft slechts één ding onveranderd: *“Eén druppel kan het verschil maken – elke bijdrage kan het verschil maken.”*

Uit de grond van ons hart, BEDANKT!

Peter van Breukelen

INHOUD

- 4 Van extreme armoede naar een zelfbepaald leven
- 6 Mijn eerste bezoek aan de Balashram
- 8 Op het spoor van een geheim – wat de Balashram school zo speciaal maakt
- 11 Het leven is geen loze droom – hoe het leven van de kinderen in Balashram zich aan het hervormen is
- 14 De eerste Alum nibijeenkomst
- 16 Een hoog bezoek aan Balashram
- 18 Tien jaar HCHC Jagatpur

COLOFON

Media-eigenaar en uitgever:
HAND IN HAND

Organisatie voor Humanitaire Hulp
A-1120 Wenen, Pohl gasse 10/4/7
A-2523 Tattendorf, Pottendorfer Str. 69
Telefoon: +43 650 7026050
E-mail: info@handinhand.at
Website: www.handinhand.at
ZVR-nummer 622986022

Redactie en verantwoordelijkheid:
Peter van Breukelen, Uschi Schmidtke,
Kriemhild Leitner

Redactie: Mette Koivusalo,
Nicole Prins-Baars, Christine Schweinöster
Foto's: privéarchief
Lay-out en afbeeldingen: sisa/works
Druk: Hart Press
Frequentie van publicatie:
Eenmaal per jaar

VAN EXTREME ARMOEDE NAAR EEN ZELFBEPAALD LEVEN

In juli 2004 verhuisden de eerste kinderen naar de onlangs geopende Balashram. Daar wachtten een leraar en een handvol verzorgers met open harten, een groot verantwoordelijkheidsgevoel en een liefdevolle bereidheid om te helpen op de 22 meisjes en 18 jongens die werden gekenmerkt door de ontberingen die ze hadden overleefd. Na de verwoestende overstromingen van 1999 in Odisha hadden miljoenen mensen alles verloren en waren tienduizenden om het leven gekomen.

“Officieel kwamen meer dan 10.000 mensen om, onofficieel dicht bij 20.000.” Paramahansa Prajnanananda, oprichter van de Balashram Residential School, vertelt herinnerend hieraan: “Zoveel kinderen verloren hun ouders. Om getuige te zijn van lijden op zo’n grote schaal, was de doorslaggevende factor om heel concreet en met grote discipline te handelen; en onze spirituele studenten in het Westen benaderden ons om te helpen,” zo beschrijft hij het begin van PRAJNANA MISSION en HAND IN HAND.

Door de geëngageerde samenwerking van deze twee initiatieven werd de ceremoniële opening van Balashram mogelijk op 29 juli 2004. De kinderen die in 2004 naar de pas opgerichte school kwamen, waren het slachtoffer van de overstromingsramp van 1999 en bijna alle kinderen waren halfwees of wees. Ze hadden allemaal in onvoorstelbare armoede geleefd voordat ze bij Balashram kwamen.

Maar al vóór de overstromingen van 1999 was extreme armoede het lot van veel kinderen in Odisha, een van de armste staten van India – en dat is nog steeds het geval. In vergelijking met andere delen van India is Odisha slechts licht verstedelijkt, waardoor een relatief groot aantal mensen leeft van de landbouw en het gebruik van de bossen, zoals met name het geval is voor mensen die in tribale culturen leven. Extreme weersomstandigheden, zoals stormgetijden aan de bijzonder kwetsbare Oost-Indische kust, maar ook de niet minder rampzalige gedwongen onteigeningen en hervestiging vanwege economische belangen, dwingen mensen de steden binnen. Ze worden in armoede gedreven, wat diepe littekens achterlaat, vooral bij kinderen.

Deze kinderen kennen niets anders dan een leven van ontbering, waarin er nooit genoeg zorg is. Hun ouders in nood moeten hard werken om het gezin van de absolute behoeften te voorzien. Kinderarbeid is slechts een van de verschrikkelijke gevolgen, en vaak moeten oudere kinderen voor de jongere zorgen. School is uitgesloten. Deze kinderen hebben vrijwel geen kans om te ontsnappen aan de ellende waarin ze zijn geboren. Dit is een verschrikkelijke cyclus van armoede!

Lang voor de overstromingen van 1999 had Paramahansa Hariharananda, een eminente monnik in de Giri-lijn in India, het verlangen en de visie om deze cyclus te doorbreken en veiligheid en onderwijs te bieden aan arme kinderen wier waardigheid diep was aangetast. Waar ook ter wereld moeten kinderen zich kunnen ontwikkelen op basis van hun mogelijkheden, talenten en dromen en zo een reële kans hebben op een goed leven.

Al als jonge monnik nam Paramahansa Hariharananda weeskinderen die op straat leefden mee naar zijn ashram. Als een goddelijke tuinman bereidde hij zo de weg voor de realisatie van een grotere visie – de oprichting van de Balashram Residential School. Paramahansa Prajnanananda, de waardige opvolger van zijn grote leraar, maakte het mogelijk dat deze droom werkelijkheid werd. De Hariharananda Balashram Residential School die door hem is opgericht voor de kinderen van de armsten in Odisha, is tot op de dag van vandaag de thuisbasis van meer dan 922 meisjes en jongens; het is nu een algemeen erkende onderwijsinstelling.

Sinds de oprichting gaat het Balashram curriculum veel verder dan dat van openbare scholen. Er wordt evenveel aandacht besteed aan de ontwikkeling van sociale, emotionele, scholastisch-academische, praktische, artistieke en sportieve vaardigheden. De schoolleiders leggen speciale nadruk op de ethische en morele opvoeding van de leerlingen.

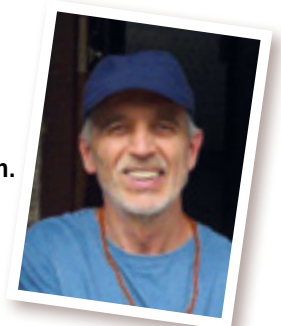
Na zijn eerste bezoek aan Balashram in het voorjaar van 2023 herinnerde Martin Lion zich vooral één ding - de gelukkige gezichten van de kinderen.

“Het bezoek aan de Balashram School was een fantastische ervaring.

Het imposante en verzorgde gebouw met de kleurrijke planten en de stoeiende aapjes straalde een soort positieve autoriteit en levendigheid uit. En dan de kinderen! Gelukkige kinderen!

“Na het bezoek kwam het bij me op dat ik hier in mijn land graag zo’n school en opleiding voor onze kinderen zou willen zien. In een liefdevolle en beschermde omgeving werken leraren en kinderen samen aan een gemeenschappelijk doel: een solide, uitgebreide opleiding voor de kinderen die hen optimaal voorbereidt op latere levensjaren, die hen plezier geeft in het leren en hen helpt om hun eigen persoonlijke creativiteit te ontwikkelen. Fouten zijn toegestaan bij Balashram omdat je ervan kunt leren.

“Iedereen zorgt ervoor dat de kinderen voldoende tijd hebben om te spelen en het sociale leven, leraren en studenten zijn een team, de dag wordt samen georganiseerd, en yoga en meditatie worden niet verwaarloosd en op een heel natuurlijke manier geïntegreerd in het dagelijks leven. Ik zou willen dat ieder kind ter wereld zo’n kans zou krijgen!”

Martin Lion,
een supporter van
HAND IN HAND
in Duitsland

MIJN EERSTE BEZOEK AAN DE BALASHRAM

Door Laurence Merchet-Thau

Op weg naar Balashram, vóór mijn eerste bezoek daar, had ik veel beelden in mijn hoofd. Ik stelde me kinderen voor die in een kring rond ons kleine team "uit het Westen" stonden, met een warm gevoel van liefde. Ik had gelijk.

Toen we daar aankwamen leek de prachtige Balashram School net een klein paradijs. Zo vol bloemen, zo helder en vredig en zo schoon. En dit, ondanks het feit dat de campus met zijn klaslokalen en woningen enorm groot is. Meer dan 550 kinderen! Leraren en verzorgers wonen er ook met hun gezinnen.

We kregen een zeer warm welkom door de adjunct-directeur en al het personeel! Voordat we door de school werden rondgeleid, nodigde de directeur ons uit voor een heerlijk ontbijt. Mijn hart liep vol bij de gedachte aan al die arme en toch gezegende kinderen die hier ongetwijfeld veiligheid vinden en zo goed behandeld worden.

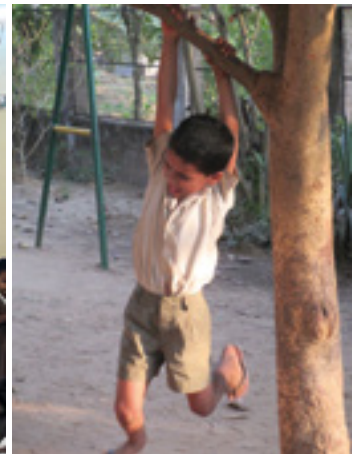
Toen we na de lunch terug naar het schoolgebouw gingen hadden de kinderen pauze en speelden vrolijk en uitbundig op de schommels en in de draaimolen. Ik was verrast dat ze niet verstoord of verlegen werden door onze aanwezigheid; ze zagen er gewoon heel blij uit en leken blij ons te zien. Ik nam foto's van de kinderen die ik ze liet zien en ze lachten en gingen nog uitbundiger poseren voor meer foto's.

Vanaf de speeltuin ging de rondleiding verder naar de klaslokalen.

We werden van het ene klaslokaal naar het andere geïntroduceerd aan de leerlingen en hun leraren en hartelijk verwelkomd door iedereen - van de schattige kleine kinderen van vier en vijf jaar, tot de even trotse en bescheiden oudere kinderen, die ik rond de 17 jaar oud schatte.

Al deze kinderen en jongeren leken mij gelukkig, geliefd en evenwichtig. Ze leken zich verbonden, veilig en in goed gezelschap met elkaar te voelen. Het leek mij dat ze echt genoten van het leren; de docenten maakten een zeer professionele indruk op mij; ze waren positief en vervuld van innerlijke vrede. Dit alles viel mij op omdat het ongebruikelijk is om zoveel evenwicht en harmonie te voelen in zo'n grote school als Balashram. Ik weet dat de kinderen op onze scholen zich over het algemeen opgewonden en zeer luid gedragen, terwijl de leraren moeite hebben zich te laten horen.

De klaslokalen en gangen op Balashram zijn allemaal heel eenvoudig maar prachtig ontworpen, met boodschappen over yoga of ahimsa, met Mahatma Gandhiji, en enkele foto's van Paramahansa Prajnanananda. Alle boodschappen lijken bij te dragen aan een dergelijke omgeving van vrede, toewijding en respect.

In een van de lokalen leerden de oudere meisjes Odissi, de klassieke Odisha dans, en kregen we onverwacht een impromptu, prachtige voorstelling. In een ander klaslokaal oefende een groep oudere jongens klassieke muziek en tablas, en ook zij gaven ons spontaan een geweldige uitvoering. We werden vervolgens meegenomen naar een kamer met meer dan 30 computers beschikbaar voor de studenten, en naar klaslokalen die zeer goed waren uitgerust voor natuurkunde- en scheikundelessen.

Later in de middag bezochten we de koeienstallen en het was voor mij onbeschrijfelijk mooi om te zien hoe goed de kleine kalveren en honderden koeien behandeld werden. Met verdriet dacht ik aan alle industrieel gerunde boerderijen, waar ze niet stoppen met het martelen van de dieren om ze tot ver buiten hun natuurlijke mogelijkheden te gebruiken. In Balashram daarentegen dragen de dieren die zo liefdevol worden gehouden bij aan de vrede die de campus uitstraalt.

Alles wat ik in Balashram zag, raakte me diep. Al het werk dat bij Balashram wordt gedaan is zo waardevol en oprecht! Ik had het geluk om getuige te mogen zijn van het prachtige werk dat iedereen bij Balashram doet - een zeldzame les van goed leven voor mij, een voorbeeld voor ons allemaal.

OP HET SPOOR VAN EEN GEHEIM - WAT BALASHRAM ZO SPECIAAL MAAKT

HAND IN HAND in gesprek met de Balashram leraren

In februari 2023 bezochten wij vanuit HAND IN HAND de Hariharananda Balashram Residential School. Bovenal ontmoetten we daar alleen maar gelukkige kinderen. Balashram lijkt steeds weer een wonder en we vroegen ons af: "Hoe is het mogelijk dat alle kinderen in Balashram, die zo'n pijnlijke start in het leven hadden, nu zo stralen van vreugde?"

Om daar antwoord op te vinden gingen we op bezoek bij het schoolmanagement en de leraren. Tijdens de gesprekken met hen werd al snel duidelijk dat iedereen die op de campus woont en werkt vooral één ding voor ogen heeft: het welzijn van hun protégés.

Het is ontroerend om te zien hoe gevoelig ze reageren op elk individueel kind. "Gelukkige kinderen zijn ook de basis voor een vreedzaam en verantwoordelijk samenleven in deze wereld", aldus Dr. Malaya Nanda, directeur van de school van april 2017 tot maart 2023. Hij leidde ons met rust en grote vriendelijkheid van het ene klaslokaal naar het andere en benadrukte dat boven alle educatieve doelen, "blijdschap" de hoogste prioriteit in Balashram had. Voor hem vormen geluk en vreugde simpelweg de basisvoorwaarden voor een succesvol leerproces tussen studenten en docenten.

We luisterden aandachtig naar Dr. Malaya Nanda (die onlangs nieuwe taken heeft gekregen in het hoger onderwijs). Maar we betwijfelden of deze hoge standaard kon worden verzoend met het prestatieprincipe van openbare scholen. De Balashram studenten moeten zich immers ook aan externe richtlijnen houden. Als CBSE-gecertificeerde school zijn ze verplicht het voorgeschreven curriculum te volgen. Alle eindexamens worden afgenomen door een externe commissie van de CBSE, dat wil zeggen niet door de docenten van Balashram zelf. Deze laatsten kunnen alleen maar hun uiterste best doen om de kinderen en jonge studenten zo goed mogelijk voor te bereiden op de examens.

"Hoe kan men ervoor zorgen dat 'Geluk' de rode draad is in het curriculum? En hoe is het mogelijk om geluk niet alleen als educatief doel te formuleren, maar het ook daadwerkelijk te implementeren?"

Dit is wat we vroegen aan de leraren die allemaal met ons waren samengekomen voor een gesprek.

Ambika Mohanty is sinds 2013 docent aan Balashram en doceert talen en sport. Zij was de eerste die antwoordde:

Ambika Mohanty met twee van haar studenten

"We vragen ons altijd af:

hoe voelen de kinderen zich; Voelen zij zich thuis, of zijn wij gewoon volwassenen voor hen?

Deze kinderen hebben niemand die van ze houdt, die voor ze zorgt. Wij zijn niet alleen hun leraren, wij zijn hun familie en zijn als ouders voor ze.

De kinderen komen niet alleen bij ons terecht met schoolvraagstukken, maar ook met hun eigen persoonlijke vreugde en problemen, en dat is prima."

Adjunct-directeur Vibhuti Daund was het eens met de toegewijde leraar en het belang van het vertrouwen dat de kinderen in het onderwijzend personeel stellen:

"We proberen ons in hen in te leven en hun individuele, persoonlijke behoeften te begrijpen. We proberen hun toekomst veilig te stellen door de kansen, sterke punten

Het verzamelde onderwijzend personeel van Balashram met adjunct-directeur Vibhuti Daund (afgebeeld links, linksvoor).

en interesses van elk afzonderlijk kind echt te erkennen en hen dienovereenkomstig te ondersteunen. We moedigen de kinderen veel aan en brengen over het algemeen veel tijd met ze door."

De leraren legden vervolgens uit dat ze, afhankelijk van hun kwalificaties en vaardigheden, door de schoolleiding de verantwoordelijkheid krijgen voor een bepaald deel van het curriculum. "Ik geef lichamelijke opvoeding en talen", Ambika Mohanty geeft ons een concreet voorbeeld en legt uit:

"Ik denk na over hoe we de kinderen een taal kunnen leren, bijvoorbeeld aan de allerjongsten.

Wanneer de kinderen voor het eerst bij ons op Balashram komen, spreken ze meestal een regionaal dialect dat niet goed begrepen wordt, noch door de andere kinderen, noch door ons. Het is daarom heel belangrijk dat alle kinderen vanaf het begin Oria (de lokale taal) leren. En we zorgen er ook voor dat ze al als vanzelfsprekend op de kleuterschool in aanraking komen met Engels, want Engels is de voertaal op Balashram.

Dit betekent dat de kinderen veel te leren hebben. En we moeten ervoor zorgen dat ze, vooral in het begin, leren als iets leuks ervaren."

Dit is waar Jayashree Routray in beeld komt - ze geeft sinds 2017 scheikunde aan Balashram:

"In de hogere klassen heeft het plezier van leren een andere dimensie. Wij denken dat het onder andere begrip en inzicht door ervaring is, dat vooral in de scheikundelessen wordt geoefend. We beginnen met het introduceren van de theorie aan de leerlingen, wat voor hen niet per se leuk is. Niemand kan elektronen en neutronen zien, het is allemaal erg abstract. Maar in onze goed uitgeruste laboratoria kunnen we de meisjes en jongens laten zien hoe chemische reacties plaatsvinden. En als ze zien dat wat ze in theorie hebben geleerd ook echt gebeurt, roept dat vreugde maar ook trots op, wat bijdraagt aan hun zelfvertrouwen."

Naarmate het gesprek vorderde, werd het steeds duidelijker dat de focus op Balashram ligt op het ontwikkelen van de individuele vaardigheden van elk kind, zodat elk kind zijn eigen speciale plek in de wereld kan vinden en zijn of haar persoonlijke levensdroom kan vervullen. Er wordt een breed scala aan buitenschoolse activiteiten (buiten het curriculum) aan de studenten aangeboden om het proces van zelfontwikkeling te ondersteunen.

Jayashree Routray – sinds 2017 doceert ze scheikunde aan Balashram.

Het collegium bracht verslag uit over haar inspanningen om afgestudeerden na de 10e en na de 12e klas passende programma's aan te bieden die in samenwerking met partners uit het bedrijfsleven worden ontwikkeld. Deze programma's bieden beroepsopleidingen of instapbanen voor degenen die uitblinken op een bepaald vakgebied. Er worden ook loopbaangesprekken en vaardigheidstrainingen gehouden, waarbij professionals uit verschillende sectoren naar Balashram worden uitgenodigd om de kinderen en jongeren praktische vaardigheden te leren, zoals naaien, fietsen of computers repareren, haar knippen, koken en tuinieren. Er wordt ons verteld dat ook het programma voor de middelbare school wordt uitgebreid en dat de leerlingen vooral genieten van de activiteiten in de vrije tijd – van muziek en dans tot sport en scouting.

Er wordt benadrukt dat de praktische en creatieve aspecten van lesgeven en leren de belangrijkste grote verschillen zijn vergeleken met andere scholen. Om de juiste kwaliteit van onderwijs te garanderen, breidt de school het concept voortdurend uit. *“Alle leraren volgen 75 uur bijscholing per jaar”* legt adjunct-directeur Vibhuti Daund uit. Het was ons duidelijk dat leraren zich ook in een voortdurend leerproces bevonden, vooral bij elke nieuwe groep kinderen/jongeren waarvoor ze de verantwoordelijkheid namen. De leerkrachten wezen erop dat zelfs in Balashram enige “leerdruk” niet kon worden vermeden. Voor sommigen is leren op school moeilijker dan voor anderen. Maar de belangrijkste factor is: *“We zijn altijd bij ze; we kunnen altijd helpen. En ik denk dat dat de sleutel is”*, zei een leerkracht.

Persoonlijke aandacht en individuele ondersteuning worden dan ook als essentieel beschouwd voor het geluk van de kinderen. *“Vooral in de beginperiode is persoonlijke, individuele zorg zo belangrijk. We moeten veel met de kin-*

Persoonlijke aandacht en individuele ondersteuning staan op Balashram centraal.

deren praten en heel geduldig met ze zijn”, benadrukte de adjunct-directeur.

De kinderen hebben veel aandacht nodig, aldus de pedagoog, die zei: *“Op de kleuterschool vangen we momenteel 15 kinderen per persoon op. We zitten op het platteland en het is niet altijd makkelijk om goed opgeleid personeel te vinden. Een aantal van onze oud-studenten, die nu aan nabijgelegen hogescholen studeren, komen helpen.”* Alle aanwezigen bevestigden direct dat Balashram “*één grote familie*” is.

Terwijl we naar de verdere uitleg van de leraren luisterden, konden we die zorgzame sfeer voelen, waardoor de kinderen en jongeren in Balashram zo vredig kunnen opgroeien. Ze hebben allemaal een extreem moeilijke start in hun leven gehad, maar vinden nu steun en veiligheid in Balashram. Of een kind nu gemakkelijk leert of moeite heeft, praktischer of intellectueler is, meer sportieve of meer artistieke interesses vertoont – iedereen wordt vanaf het begin aangemoedigd om er vast in te geloven dat ze hun doelen kunnen bereiken. *“Maak van je droom een realiteit”* – dat is het motto van de school.

“Wij zullen je helpen en er voor je zijn” is de boodschap van de docenten.

»HET LEVEN IS GEEN LOZE DROOM«*

HOE HET LEVEN VAN DE KINDEREN IN BALASHRAM ZICH AAN HET HERVORMEN IS

*Paramahansa Hariharananda, zijn droom van Balashram is werkelijkheid geworden.

BAISHNAVI kwam bij Balashram in het academisch jaar 2022/23 en is zes jaar oud. Ze komt uit het Kalahandi-district en heeft twee zussen. Haar ouders leven in grote armoede en haar vader werkt hard om het gezin in de basisbehoeften te voorzien.

Baishnavi houdt van zingen en verzint haar eigen liedjes. Ze houdt ervan om buiten te spelen met haar vrienden en neemt vaak de rol van leider op zich, wat ze doet met blijdschap en de wens om te helpen. Baishnavi leert heel gemakkelijk en kan al goed schrijven. Haar wens is om ingenieur te worden.

NILAKANTHA werd geboren in het Gajapathi-district en vierde in juni zijn achtste verjaardag. Zijn vader is boer en zijn moeder stierf kort na de geboorte van Nilakantha. Hij heeft drie broers en twee zussen. Een tijdlang leefde hij met zijn vader en stiefmoeder in zeer moeilijke omstandigheden, in bittere armoede.

Nilakantha is opmerkelijk slim en zeer actief. Hij heeft uitstekende cijfers, een alerte, open mind en een nieuwsgierige houding en geest. Hij droomt ervan wetenschapper te worden en manieren te onderzoeken om het leven van mensen minder moeilijk en mooier te maken. Hij wil een geneesmiddel tegen kanker vinden, omdat hij velen aan deze ziekte heeft zien sterven.

KHIRAMANI werd geboren in het Gajapathi-district en werd afgelopen juli 13 jaar. Khiramani's vader stierf ook vroeg. Haar moeder, die op een pluimveebedrijf werkt, zorgde zo lang als ze kon voor haar enige kind. Ze moest uiteindelijk vragen om Khiramani te laten opnemen in Balashram toen ze zag dat ze haar dochter geen opleiding kon geven.

Khiramani toont een groot sporttalent en wil graag Kho-Kho-speler worden als ze groot is. Ze is graag actief en fit. Haar droom is een professionele sportvrouw te zijn die andere vrouwen kan inspireren en deel te nemen aan nationale en internationale wedstrijden. Succesvol zijn betekent voor haar ook dat ze haar moeder een beter leven kan geven – en dat is voor haar een speciale motivatie.

SONALI KHUNITA is 15 jaar oud en zit in de negende klas. Ze is al tien jaar in Balashram en was net vier geworden toen ze aankwam.

Ze herinnert zich nog goed hoe ze door het PRAJNANA MISSION-comité voor Balashram werd geselecteerd omdat haar familie zich in zo'n moeilijke situatie bevond. Haar vader was ziek en stierf toen Sonali naar de eerste klas ging.

Sonali is ervan overtuigd dat als ze tien jaar geleden niet de kans had gekregen om op Balashram te komen, het nu niet goed met haar zou gaan.

"Ook al huilde ik in het begin veel en voelde ik me alleen. Maar ik heb zoveel liefde ervaren – ik hou van al mijn leraren en zij houden van mij; Dat voel ik",

zegt ze met een uitdrukking op haar vriendelijke gezicht die geen twijfel laat bestaan over de waarheid van haar woorden. Haar ogen beginnen te glinsteren als ze over haar vrienden vertelt: *"Ze zijn zo goed voor me en we helpen elkaar vaak, ze staan altijd voor me klaar. Ik ben heel gelukkig en heb een heel goede vriendenkring",* zegt ze dankbaar en vervolgt:

"Als ik denk aan wat er zou zijn gebeurd als ik hier niet was gekomen, voel ik me slecht. Ik zou net als mijn twee zussen naar een openbare school zijn gegaan, maar ik zou alle morele opvoeding hebben gemist die nodig was voor mijn leven en om een goed mens te worden. Ik zou ook niet leren dansen op een openbare school en ik zou niet alle spellen in de gymles kunnen spelen. Er worden hier zoveel verschillende dingen aangeboden. In mijn dorp kon ik dat allemaal niet krijgen."

Sonali heeft het gemakkelijk op school, ze is een zeer goede leerling en ze houdt het meest van wetenschappelijke vakken. Ze wil graag naar de universiteit en haar droom voor de toekomst is om een goede dokter te worden.

"Omdat ik voel hoe groot de problemen in mijn dorp zijn omdat mensen geen goede medische zorg krijgen en daardoor soms overlijden – wat heel triest is. Als er sprake is van een spoedgeval, kun je niet snel naar het ziekenhuis, omdat het te ver weg is."

Ze zegt: *"Er zijn verbeteringen gekomen in het dorp. De watervoorziening is goed en steeds meer mensen in het dorp kunnen een goed huis voor zichzelf bouwen. Het maakt mij zo blij als ik dit zie, en op een dag wil ik meer bijdragen aan de ontwikkeling van mijn dorp."*

ANKITA ADAK was vier jaar oud toen ze naar Balashram kwam.

De eerste vier jaar van haar leven waren uitzonderlijk moeilijk geweest.

Ze was nog maar één jaar oud toen haar vader stierf. Om het gezin te voeden, probeerde haar moeder werk te vinden op een nabijgelegen bouwplaats. Ankita herinnert zich dat haar moeder vaak huilde omdat ze geen geld had om haar dochter naar school te sturen. Maar toen kwam Ankita naar Balashram, en *"van het ene op het andere moment was niets meer hetzelfde",* zegt ze en licht toe:

"Alleen dankzij Balashram is mijn leven op wonderbaarlijke wijze veranderd. Een arm, vies en kansarm kind werd plotseling een gezond en goed opgeleid kind met een mooie toekomst."

Ankita is nu 17 jaar oud en zit in groep tien. Ze houdt zich bezig met veel van de buitenschoolse activiteiten die op Balashram worden aangeboden, waaronder zang, kleermakerij, en ook muziek, dans en tablaspel (een traditioneel Indiaas instrument waarbij twee drums worden bespeeld terwijl je op de grond zit). En met sporten behaalt Ankita soms uitstekende resultaten. Ze is de trotse winnares van een sportprijs. Maar haar grootste passie is dans en ze wenst dat haar leven altijd gevuld zal zijn met dansen.

Professioneel gezien wil Ankita echter een carrière als hoogleraar scheikunde. Nu haar dromen langzamerhand uitkomen, denkt ze er vaak aan dat ze op een gegeven moment zelf in staat zal zijn om andere kinderen te helpen hun dromen waar te maken.

"Nu ben ik 17 en studeer ik natuurwetenschappen om mijn droom te verwezenlijken: hoogleraar scheikunde worden. En net als Balashram wil ik op een dag kinderen kunnen dienen, zodat ze goed onderwijs kunnen krijgen, ongeacht hun kaste of geslacht."

DE EERSTE ALUMNI- BIJEEENKOMST

Een brief van Swami Shuddananda Giri

Lieve vrienden!

Op 25 juni 2023 hadden we een prachtig programma op onze school, de Hariharananda Balashram. Onze allereerste alumnibijeenkomst van de Balashram-afgestudeerden vond plaats in het Sadhana Sadan Auditorium.

De Hariharananda Balashram is een CBSE-residentiële school voor wezen, halfwezen en arme, beroorde kinderen. De kinderen gaan naar de school als ze tussen de vier en vijf jaar oud zijn en blijven veertien jaar bij ons of totdat ze hun eindexamen hebben gehaald. Daarna helpen we ze met de overstap naar een baan of een vervolgstudie (Chrysalis).

De Balashram Residential School werd in 2004 opgericht. Sindsdien zijn veel studenten afgestudeerd en hebben ze de instelling verlaten. Sommigen studeren verder aan de universiteit; anderen zijn al aan het werk.

Onder leiding van directeur Bina Dash, en ongetwijfeld met de zegeningen van God, organiseerden we de eerste Alumni Reünie. Ongeveer 120 oud-studenten namen deel aan het dagprogramma. Adjunct-directeur Vibhuti Daund modereerde het programma.

De eerste groep kinderen die in de zomer van 2004 naar Balashram kwamen, waren onze dierbaarste kinderen. We brachten veel tijd door met de eerste 40 kleine meisjes en jongens. Ze zaten bij ons op schoot en speelden met ons, waardoor er een heel bijzondere band ontstond. Als we ze nu zien, helemaal volgroeid en zo volwassen, rollen er tranen.

Na het welkomstlied (Hey puja atithi e shubha lagane) gezongen door de leerlingen van Balashram, begon het programma met een welkomstwoord van de directeur. Daarna gaf Aradhana Madam, de langstzittende lerares, een zeer ontroerende toespraak waarin ze beschreef hoezeer ze de kinderen miste. Swami Jyotirmayananda, het hoofd van

Bismruti Nayak houdt een ontroerende toespraak op de eerste alumnibijeenkomst; op vierjarige leeftijd was ze een van de eerste kinderen die zich bij Balashram voegde.

Sharada Chhatrava, de meisjesslaapzaal, keek in haar toespraak terug op het verleden en vertelde hoe het allemaal begon.

De oud-leerlingen deelden hun ervaringen met ons. Ze spraken op zo'n ontroerende en emotionele manier, dat we tranen in onze ogen hadden terwijl we naar ze luisterden. Ze vertelden ons hoe ze het verschil ervaarden en voelden tussen hun nieuwe leven in de wereld en het leven dat ze in Balashram hadden. Megha, Saras, Bismrito, Pavitra en Divya spraken allemaal wat langer, terwijl anderen maar een paar woorden spraken. Maar allemaal raakten ze ons diep.

Paramahansa Prajnanandaji Maharaj sprak tot de kinderen vanuit zijn hart. Gandhari citerend, toen ze de Heer Krishna (twameva mata cha pita twameva...) toesprak, zei Paramahamsaji dat de kinderen alles voor hem waren.

Hieronder vindt u een paar bezielde woorden van liefde uit zijn toespraak:

De oprichter van de school, Paramahansa Prajnanananda, met een van de eerste kinderen dat een nieuw thuis in Balashram vond.

1. In 2002 was Balashram een droom.
2. Jullie zijn allemaal mijn droom.
3. Vergeet nooit je karakter (चरित्र), je ideaal (आदर्श), je dankbaarheid (कृतज्ञता) en je liefde voor het land (देश भक्ति).
4. Ga terug naar het dorp waar je geboren bent. Houd van je dorp en haar mensen.
5. Heb je de routine van Balashram behouden? Vroeg opstaan, gebed, meditatie, etc.?
6. Heb controle over wat je eet.
7. Er is geen niet-vegetarisch voedsel nodig. Het bederft de geest en het leven.
8. Je hebt een allesomvattende opleiding gekregen, onthoud die altijd en pas ze toe in je dagelijks leven.
9. Deze opleiding is geen opleiding die je vergeet en niet in de praktijk brengt.
10. Minimaliseer zout, olie en suiker (SOS) in je eten.
11. Gurudev zegt: पुत्रात् शिष्यात् पराजय, wat betekent dat kinderen hun ouders moeten overtreffen en leerlingen hun leraren.
12. Wees altijd succesvol.
13. Volg wat je hebt geleerd. Je geweten zal je leiden.
14. Als je iets goeds kent, breng het dan in de praktijk en leef ernaar.
15. Werk hard; vertrouw op jezelf en op God.

In twintig jaar tijd is Balashram uitgegroeid tot een indrukwekkende campus. Tot nu toe hebben 922 kinderen er een thuis gevonden, zijn er al 244 de wereld in getrokken en zijn 121 kinderen naar de eerste alumnireünie gekomen.

EEN HOOG BEZOEK AAN BALASHRAM

EEN SAMENVATTING VAN DE TOESPRAAK VAN DE GOUVERNEUR VAN ODISHA

Door Prashanth Vasudevan

Op 8 december 2022 werd Balashram bezocht door de eervolle gouverneur van Odisha, prof. Ganesh Lal.

Dit was een heel bijzondere eer voor al het personeel van Balashram, en vooral voor de kinderen en leerlingen. Het is ongebruikelijk voor zo'n hooggeplaatste persoonlijkheid om een school te bezoeken en nog minder dat iemand van zo'n kaliber om langer te blijven dan de gewoonlijk toegewezen 45 minuten.

Iedereen bij Balashram was vervuld van trots.

De gouverneur hield een hele mooie toespraak, die hij omlijstte als een gesprek met de leerlingen. Hij spoorde hen aan tot uitmuntendheid en succes, zowel op het vlak van menselijke waarden als op academisch vlak.

De gouverneur begon zijn toespraak met een paar vragen aan de leerlingen:

Wat is Harihar?

Het is een staat zonder ego. Het is een gevoel van eenheid met de hele schepping.

Wat is Ananda?

Het gaat verder dan woorden. Er zijn geen woorden om Ananda te beschrijven. Het is wanneer elke zenuw en cel danst in extatische vreugde. Het is liefde. Het is in vrede zijn. Het is leven. Ananda is een mysterieus woord.

Wat is Bal?

Bal betekent in het Sanskriet kind, dus wat is de betekenis van een kind?

De glimlach van een kind is de glimlachende tederheid van de innerlijke goddelijkheid. De twinkeling in de ogen van een kind is de twinkeling in de ogen van de Heer van het Universum. Een kind heeft het onmetelijke vermogen om alles te doen. Een kind kan de hele geschiedenis van de mensheid veranderen. In feite is de hele schepping de manifestatie van God. Een kind vertegenwoordigt de schoonheid van zo'n grote godheid.

Wat is Ashrama?

Het is hoop. Het is goddelijk. Het is een frisse adem.

Wat is Bharata?

Bharata is de oude naam van India.

Jullie zijn allemaal Bharata, de opgroeiende en slimme kinderen die de mooiste manifestatie van goddelijkheid zijn. Jullie vertegenwoordigen de toekomst, groei en evolutie.

Jullie hebben allemaal het grote geluk om op deze plek te zijn. Jullie zijn allemaal onschuldig en goddelijk. Jullie zijn de dauwdruppels op de bladeren in de ochtendzon die de regenboogkleuren weerspiegelen. Ik zou willen dat de hele wereld kinderlijk werd. Ik zou echt willen dat alle machtige mensen in de wereld, zowel in de politiek als in het zakenleven, kinderlijk zouden worden en dat de wereld een betere plek zou worden. Oorlogen zouden eindigen. Vrede zou zegevieren.

Balashram-schoolmeisjes geven een dansvoorstelling ter ere van het bezoek van prof. Ganesh Lal, gouverneur van Odisha.

TIEN JAAR HARIHARANANDA CHARITATIEF GEZONDHEIDSCENTRUM (HCHC) IN JAGATPUR

**Een welgemeend DANKJEWEL,
lieve vrienden en helpers van HAND IN HAND!**

Er is zoveel bereikt sinds de openingsviering van het HCHC in Jagatpur tien jaar geleden. Dit afgelopen decennium is zonder twijfel een groot succesverhaal geweest, vooral als het gaat om hulpvaardigheid en vrijwilligerswerk. Op dit moment verlenen 43 artsen gratis algemene en specialistische medische diensten. Samen met dertien andere medewerkers helpen zij dagelijks tussen de 200 en 300 zieke mensen die zich anders geen medische behandeling zouden kunnen veroorloven.

De HCHC staat dus in het bijzonder voor het concept van "liefdadigheid en altruïsme" en we moeten JULLIE hiervoor uit de grond van ons hart bedanken. JULLIE, de talrijke supporters van HAND IN HAND, hebben tien jaar HCHC in Jagatpur mogelijk gemaakt!

Het begon allemaal in een garage

In 1999 begon het kleine Hariharananda Charitable Health Center (HCHC) in Cuttack met het verlenen van patiëntenzorg. In 2014 kwam er een einde aan dit gunstige tijdperk en slechts een kilometer verderop begon een nieuw tijdperk: de eerste patiënten vulden de nieuwe HCHC-dagkliniek in Jagatpur al op de openingsdag, op 14 februari. De kliniek – een gebouw van drie verdiepingen – werd lang van tevoren gepland en vervolgens in recordtijd gebouwd zodra de benodigde fondsen waren geworven. Slechts 15 maanden na de baanbrekende ceremonie vierden meer dan 800 mensen de opening van het nieuwe gezondheidscentrum als "Gods geschenk aan de armsten onder de armen". Onder de gasten bevonden zich spirituele en gerespecteerde persoonlijkheden uit Odisha met een politieke, academische en medische achtergrond.

Foto's gemaakt tijdens de openingsceremonie van de HCHC Dagkliniek in Jagatpur op 14 februari 2014.

Niets zou werken zonder de hulp van vrijwilligers en supporters

Ongeveer 13 gepensioneerde medische professionals uit verschillende disciplines waren al snel bereid om hun diensten gratis aan te bieden aan het HCHC in Jagatpur. Twee anderen, die nog niet met pensioen waren maar specialistische zorg boden, ontvingen een bescheiden salaris. Het is dankzij hen allemaal en dankzij JULLIE, dierbare donateurs en supporters van HAND IN HAND, dat een kleine behandelkamer in Cuttack kon worden wat het eerste gezondheidscentrum van PRAJNANA MISSION, de lokale partnerorganisatie van HAND IN HAND, vandaag de dag is: een alom gerespecteerde, charitatieve dagkliniek met de potentie om uit te groeien tot een ziekenhuis.

Jullie donaties, dierbare HAND IN HAND-ondersteuners, en 15 medische professionals die hun diensten verleenden, hebben de opening van het Hariharananda Charitatieve Gezondheidscentrum (HCHC) in Jagatpur in 2014 mogelijk gemaakt. Bovenstaande foto's tonen impressies van het gezondheidscentrum. De vrijwilligers die daar in 2014 werkten zijn/waren: Dr. Bhanja Kishore Sarangi (Röntgen), Dr. Bhagabat Bal (Chirurgie), Dr. Ramesh Routray (Chirurgie), Dr. P. K. Bhuyan (Algemene en Interne Geneeskunde), Dr. Shishir Behera (Tandheelkunde), Dr. Purna Chandra Mohapatra (Tandheelkunde), Dr. Arakhit Prusty (KNO), Dr. Debabrata Sahaney (Oogheelkunde), Dr. Santibala (Kindergeneeskunde), Arakhit Prusty (KNO), Dr. Debabrata Sahaney (Oogheelkunde), dr. Santibala (pediatrie), dr. Durga Charan Jena (Dermatologie), dr. Jagdev (Algemene en Interne Geneeskunde), dr. D.N. Sarangi (Algemene en Interne Geneeskunde), dr. Ratnakar Panda (Algemene en Interne Geneeskunde), dr. Sanjiv Satpathy.

HULP KAN ZEER AANSTEKELIJK ZIJN - EN DAT IS HET GEHEIM VAN HET SUCCES

Paramahansa Prajnanananda, de oprichter van PRAJNANA MISSION, bij de opening van de nieuwe kliniek.

India is een diep spiritueel land en het respect van de bevolking van Odisha voor Paramahansa Hariharananda en zijn opvolger Paramahansa Prajnanananda, die de oprichter is van PRAJNANA MISSION, is enorm.

Hun liefde en medeleven zijn letterlijk „aanstekelijk“. Het motiveert velen om vrijwilligerswerk te doen bij het HCHC in Jagatpur.

“Daar begonnen we pas echt te begrijpen wat het betekent om de mensheid te dienen”,

herinnert een bestuurslid van HAND IN HAND zich.

De artsen die voor PRAJNANA MISSION werken, zijn net zo dankbaar als hun patiënten voor de

“enorme inspanningen die PRAJNANA MISSION levert om behoeftige en arme mensen te helpen en ons tegelijkertijd de kans te geven anderen effectief van dienst te zijn”,

vat Dr. Bhagabat Bal de houding van de vrijwilligers samen.

HAND IN HAND EUROPA BEZOEKT DE KLINIEK IN FEBRUARI 2023 – EEN VERSLAG TER PLAATSE

Toen wij van HAND IN HAND Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Nederland en Zwitserland in februari het HCHC in Jagatpur bezochten, stond de manager van de kliniek, Dr. Rashmi Ranjan Mishra (op de foto 2e van rechts), ons al bij de ingang op te wachten. Dr. Rashmi Ranjan Mishra werkt al meer dan 22 jaar als arts voor PRAJNANA MISSION. Hij was al een medische voorman in de eerste HCHC in Cuttack. Op de vraag wat vandaag precies zijn functie in de de kliniek is, antwoordt de arts met oprechte bescheidenheid en een aanstekelijke glimlach:

“Ik dien alleen maar.”

De vele mensen die bij de receptie bij de hoofdingang stonden te wachten en ons nieuwsgierig gadesloegen, begonnen ons na een tijdje vragen te stellen. De meesten hielden een papiertje in hun hand en we hoorden dat ze wachtten op de uitslag van een röntgenfoto of een bloedonderzoek. Het was geweldig om te zien wat er sinds 2014 allemaal met de donaties aan HAND IN HAND kon worden aange-

schaft. Bijvoorbeeld belangrijke analyseapparatuur die binnen 10 tot 20 minuten tot wel 300 parameters kan meten, evenals hardware en software voor het documenteren van medische geschiedenissen. En in het voorjaar van 2020 ging ook de langverwachte radiologiedienst van start.

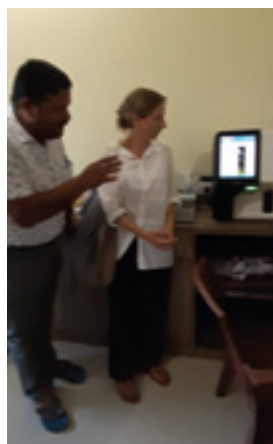
Leden van HAND IN HAND Oostenrijk, Frankrijk, Nederland en Zwitserland met de manager van het HCHC in Jagatpur bij de ingang.

Dr. Rashmi Ranjan Mishra legde uit dat ze in 2014 begonnen zijn met een halfautomatisch analyseapparaat. Later, vanwege de grote vraag in de pathologie, werden op 10 augustus 2019 een volautomatisch biochemisch analyseapparaat, een Na/K en een stollings-analyseapparaat aangeschaft. Een 300 mA röntgenapparaat met een Fujitsu CR machine werd geïnstalleerd op 14 februari 2020.

Het feit dat nu ook röntgenfoto's en bloedonderzoek bij het HCHC kunnen worden gedaan, is cruciaal voor de diagnostiek. Voor veel mensen, die vaak te voet en uit afgelegen gebieden van Odisha komen, wordt met name door deze service een diepgaande behandeling mogelijk gemaakt – en omdat alles gratis is voor degenen die het nodig hebben.

Veel mensen wachten hier op de uitslag van hun röntgenfoto's of bloedonderzoek. Gelukkig kunnen beide nu al een paar jaar hier ter plekke worden gedaan.

Deze vrouw heeft ook een lange reis moeten maken om in het HCHC in Jagatpur behandeld te kunnen worden.

VERDERE DOELEN: UITBREIDING VAN DE AFDELINGEN PATHOLOGIE EN FYSIOTHERAPIE

Manas Ranjan Nayak, laboratoriumtechnicus

Zodra de benodigde financiële en personele middelen beschikbaar zijn, zullen de reeds opgestelde plannen voor de verdere uitbreiding van pathologie en diagnostiek worden uitgevoerd. Het management van de kliniek hoopt dat immunologische analyses in de nabije toekomst ook mogelijk zullen zijn. De kosten voor een dergelijk analyseapparaat bedragen ongeveer 17.000 euro.

Daarom is er een grotere ruimte nodig voor het laboratorium, die op dezelfde verdieping moet komen als alle andere afdelingen die met het laboratorium verbonden zijn. En daar is een goede reden voor:

“Op dit moment moeten de artsen, als de artsen mensen sturen voor een test, naar beneden om de benodigde papieren te halen en dan weer naar boven om bloed af te nemen enzovoort.

Dit op en neer gaan van artsen en patiënten betekent dat het trappenhuis vrijwel voortdurend vol mensen is. Daarom hebben we besloten het laboratorium naar de begane grond te verhuizen, waar momenteel de afdeling fysiotherapie is”,

beschrijft Swami Achalananda, directeur van PRAJNANA MISSION, de huidige situatie.

Rojalin Das en Swadhin Kumar Jena, laboratoriumtechnici

De enige fysiotherapeut op dit moment, Janmajaya Behera, bereikt zijn grenzen. Het plan is om de fysiotherapie uit te breiden wat betreft ruimte en personeel.

Ook de afdeling fysiotherapie loopt tegen haar grenzen aan en moet naar een groter pand verhuizen. In de loop van de tijd heeft het zich gevestigd als een alternatief voor pijntherapie met medicijnen en in toenemende mate worden er ook aanbiedingen voor preventieve behandelingen geïntegreerd – volgens het motto: voorkomen is beter dan genezen.

“Het is belangrijk dat mensen weten hoe ze hun gezondheid beter kunnen onderhouden, zodat ze kunnen werken en zo voor hun gezin kunnen zorgen”,

zegt chirurg dr. Baghat Bal, die nooit moe wordt het belang van een goede gezondheid in de strijd tegen armoede te benadrukken.

Sinds vorig jaar krijgen patiënten training over hoe ze hun gezondheid beter kunnen onderhouden, vooral in zeer stressvolle levenssituaties; ze leren ook fysiotherapeutische yoga-oefeningen. De fysiotherapie draait op volle toeren, aldus het management, dat uitlegde:

“Gemiddeld komen er 35 tot 40 patiënten per dag. En we hebben maar één fysiotherapeut die niet weet hoe hij het allemaal alleen moet doen, terwijl er zoveel meer patiënten zijn die zijn hulp nodig hebben.

In de nabije toekomst zullen we het terrein van het centrum stap voor stap uitbreiden, zodat we voor veel meer mensen kunnen zorgen. We weten nog niet of we een extra ruimte buiten het kliniekgebouw nodig hebben, dus dat is nog onduidelijk, maar we weten wel dat we groter moeten worden.”

VAN DAGKLINIEK TOT ZIEKENHUIS - DEZE VISIE MOET WERKELIJKHEID WORDEN

Dr. Baghat Bal tijdens een van de mobiele gezondheidskampen die de PRAJNANA MISSION ook aanbiedt.

Niet alleen heeft de kliniek een wijdverspreide naam voor zichzelf gemaakt met de uitstekende fysiotherapie behandelingen, de volledig benutte tandheelkundige kliniek en de groeiende afdeling pathologie, maar vooral met de chirurgische behandelingen van bijvoorbeeld diabetische voetzweren en brandwonden.

Swami Achalananda vertelde ons dat een jonge rechter die in een district van Odisha werkte, 400 km verderop, had gehoord over het Hariharananda Charitatief Gezondheidscentrum (HCHC) in Jagatpur en dat deze “het beste” was. Toen de jonge rechter later naar de omgeving van Cuttack verhuisde, bracht hij zijn moeder naar het HCHC in Jagatpur.

Dr. Arakhita Prushti en Hara Priya Behera behandelen een hoofdwond in de operatiekamer. De kliniek heeft een goede naam opgebouwd met kleine chirurgische ingrepen. In de toekomst moeten ook grotere operaties mogelijk zijn.

“Een man in zo’n hoge positie zou normaal gesproken naar een privéziekenhuis in de buurt gaan, maar hij wilde zijn moeder laten behandelen in het HCHC in Jagatpur.

Vervolgens bood hij ook zijn steun aan het Gezondheidscentrum aan”, aldus Swamiji.

Er komen steeds meer patiënten naar de kliniek die hun behandeling in het HCHC in Jagatpur kunnen betalen. We kregen te horen dat dit betekent dat ze de behandeling van arme mensen kunnen ondersteunen; 30% van de kosten kan op deze manier al worden opgebracht. Een paar jaar geleden kon het gezondheidscentrum alleen maar dromen van een dergelijke situatie, omdat ze 100% afhankelijk waren van donaties.

Op de lange termijn willen de beheerders deze inkomsten gebruiken om een apotheekdienst op te zetten die zelfvoorzienend kan zijn.

De algemeen directeur van PRAJNANA MISSION, Swami Achalananda, schrijft de goede reputatie van de kliniek echter niet alleen toe aan de kwaliteit van de medische diensten, maar ook aan het feit dat er in het HCHC in Jagatpur een heel bijzondere sfeer van liefdadigheid en altruïsme heerst en dat al het personeel opgewekt en heel vriendelijk is.

“Niet ver van het HCHC in Jagatpur ligt een universiteitskliniek van de overheid. Van daaruit komen steeds meer (gespecialiseerde) artsen naar het HCHC in Jagatpur om voor de zieken te zorgen en met ons samen te werken.”

Gevraagd naar de redenen is het antwoord volgens Swami Achalananda altijd hetzelfde:

“Het is, zeggen ze, de respectvolle en coöperatieve aanpak bij het HCHC in Jagatpur, het goedgehumeerde personeel, de netheid en hygiëne, en niet in de laatste plaats de moderne faciliteiten in de kliniek.”

“Nog maar een paar jaar geleden zouden we zelf dringend op zoek zijn geweest naar artsen. Nu kloppen ze bij ons aan – we hebben gewacht op dit moment”, zei de Swami blij. De bovengenoemde voordelen bieden ook een groot potentieel voor de verdere ontwikkeling van het HCHC in Jagatpur en van de andere gezondheidscentra van PRAJNANA MISSIE: Als er voldoende competente artsen voor het HCHC werken, kan het liefdadigheidsproject zich verder ontwikkelen.

“Voor de toekomst denken wij aan een goede chirurg die ons zijn diensten gratis kan en wil aanbieden.

We voeren al met veel succes kleine operaties uit met plaatselijke verdoving, en we denken dat we in de toekomst meer en grotere operaties kunnen doen. We zouden de patiënten dan een paar dagen in het HCHC in Jagatpur kunnen houden, en zouden ook verplegend personeel nodig hebben, waardoor we ons langzaam zouden ontwikkelen van een dagkliniek tot een echt ziekenhuis”, legt Swami Achalananda uit.

*Eén druppel kan
het verschil maken.*

Maak alsjeblieft dat verschil met slechts 1 euro per dag voor de Balashram kinderen!
Geef kinderen uit de armste milieus een nieuwe kans in het leven.

Hand in Hand ÖSTERREICH/INTERNATIONAL

Erste Bank Baden

IBAN: AT07 2011 1286 2802 5101

BIC: GIBAATWWXXX

Spendenabsetzbarkeit SO 1407

STIFTUNG Hand in Hand DEUTSCHLAND

Bank für Sozialwirtschaft

IBAN: DE37 7002 0500 3750 9300 93

BIC: BFSWDE33MUE

Spendenabsetzbarkeit!

Hand in Hand SCHWEIZ

Raiffeisenbank Emmen

IBAN: CH98 8080 8007 7958 0123 4

Schwimmbadweg 3

4144 Arlesheim

BC: 80808, BIC: RAIFCH22

Steuerbegünstigung!

Hand in Hand Organization Austria/POLAND

for donations in Polish Zloty

mBank S.A.

nr konta: 74 1140 2105 0000 4911 3000 1001

Hand in Hand FRANCE

Crédit mutuel de Bretagne / CCM MUR-UZEL

IBAN: FR76 1558 9228 2302 7456 1224 086

BIC: CMBRFR2BARK

STICHTING Hand in Hand NEDERLAND

ING Bank te Bergen op Zoom

IBAN: NL64INGB0002763756

BIC: INGBNL2A

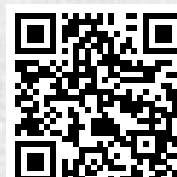
MEER DETAILS VINDT JE OP

Stichting Hand in Hand Nederland

info@handinhandnederland.org

www.handinhandnederland.org

je kunt ook online doneren:
www.handinhandnederland.org
via

www.handinhandnederland.org